

Nøden skal ikke dysses ned!

Prædiken på fastelavns søndag d. 14. febr. 2010 i Martinskirken og i Gratiakirken ved Leif G. Jensen.

Salmer: 150 - 49 – Min båd er så lille – 174 - 176 – 175 – 493v1

Evangelium: Lukas 18,31-43

Han tog de tolv til side og sagde til dem: "Se, vi går op til Jerusalem, og alt det, som er skrevet ved profeterne om Menneskesønnen, skal opfyldes: Han skal overgives til hedningerne, og de skal håne ham, mishandle ham og spytte på ham; de skal piske ham og slå ham ihjel, og på den tredje dag skal han opstå." Men de fattede ikke noget af dette; det var skjulte ord for dem, og de forstod ikke det, som blev sagt.

Da Jesus nærmede sig Jeriko, sad der en blind mand ved vejen og tiggede. Han hørte, at en skare kom forbi, og spurgte, hvad der var på færde. De fortalte ham: "Det er Jesus fra Nazaret, som kommer forbi." Da råbte han: "Jesus, Davids søn, forbarm dig over mig!" De, som gik foran, truede ad ham for at få ham til at tie stille; men han råbte bare endnu højere: "Davids søn, forbarm dig over mig!" Og Jesus stod stille og befalede, at manden skulle føres hen til ham. Da han var kommet derhen, spurgte Jesus ham: "Hvad vil du have, at jeg skal gøre for dig?" Han svarede: "Herre, at jeg må kunne se." Og Jesus sagde til ham: "Bliv seende, din tro har frelst dig." Straks kunne han se, og han fulgte ham og priste Gud. Og hele folket så det og lovpriste Gud.

Nu hvor det er fastelavn er vi tæt på fastetiden. Den begynder på onsdag. Så er der 40 hverdage til påske. Jesus fastede 40 dage i ørkenen. Derfor valgte man i kirken 40 dage som forberedelse til påske. De aller første kristne fastede langfredag. For Jesus havde sagt:, at han skulle tages fra dem, og at de skulle faste "den dag" (Mark 2,20). Senere udvidede man fasten til at vare hele ugen før påskedag. Og senere gjorde man det til en regel for kristne at faste i 40 dage. Vise beskedenhed, finde plads til at tænke sande tanker om os og Gud og Frelseren.

For det gælder om at komme med til påskefest og det er ikke lige meget, hvordan vi kommer til festen. Vi skal derhen med selverkendelse og med tillid til Jesus Kristus. Og det giver evangeliet os i dag. Jesus siger jo: "Se, vi går op til Jerusalem!" Han vil have os med. Og på vejen derom hører vi om en blind tigger, som folkeskaren forsøgte at dysse ned og få væk, men som Jesus hjalp. - Og lad os begynde med ham – den blinde tigger:

Den blinde tigger fortæller os, at det ikke handler om at dysse ned.

Evangelisten Lukas for tæller, at *de, som gik foran, truede ad ham for at få ham til at tie stille*. For disciplene og folkeskaren handlede det om at tysse ned. Men *Jesus stod stille og befalede, at manden skulle føres hen til ham*. Men Jesus stod stille og lyttede. Alt gik i stå for den blinde tiggers skyld. Og Jesus hørte hans råb og reddede ham.

Er vi ikke også tilbøjelige til at tysse og dysse ned, når der er et stort problem og personlig nød? For det kan virke som en trussel mod glæden og livet i menigheden, hvis et menneske fylder menigheden med sin lidelse, sin skam og sin skyld. Skal sådan et enkelt menneskes problemer få lov at standse os i alle vore planer og vigtige aktiviteter?

Og hvis vi ikke kan afhjælpe nøden, er det jo fristende at tysse ned. For det er ikke rart at der bliver åbnet op for store problemer, som vi ikke kan håndtere i familien, i menigheden og i vort eget personlige liv.

Og apropos vort eget personlige liv: Når nøden rammer os selv, gør vi da som den blinde? Beder vi om hjælp? Eller tysser vi på os selv? Hvis vi tysser og tier, da bliver vi jo ensomme med vores nød. Men hvad er alternativet? For hjælper det at råbe om hjælp? Hvem skal vi råbe til? Vil det ikke forstyrre de andre kristne i deres planer og glædelige liv? Går det an at råbe i din familie? Går det an i din menighed? Kan du tillade dig at forstyrre en ven?

Og har du lyst til det? For da opdager de andre jo, at du er forvirret, hjælpeløs, svag og måske også skyldig. Og hvem af os har lyst til, at de, som er tæt på os, ser ind i vores elendighed? Især hvis

vores problem er forbundet med skam, er det svært. Hvis vi skammer os, fordi vi selv var ude om det, da tysser vi helst på os selv. Det er nærliggende. Men ikke godt. Og forkert. Den anden mulighed er, at vi råber. Og hvis andre afviser os og beder os holde problemerne for os selv, da at råbe endnu højere, som den blinde tigger. Men hvordan skal vi kunne det? Hvordan råbe i tro og med håb?

Her er det en stor, stor hjælp at lære af den blinde tigger.

Lukas fortæller: *Da Jesus nærmede sig Jeriko, sad der en blind mand ved vejen og tiggede.* Manden havde erkendt, at hans eneste måde at overleve på var at tigge. Han var et ydmyget menneske. Han levede af andres godgørenhed og offervillighed. Det er ydmygende!

Se dem på hovedbanegården! Hvorfor går de ikke på kommunen? Hvorfor får de sig ikke et arbejde? De står og sælger et blad for at tjene 10 kr. Hvad kan der dog være sket i deres liv, siden de er faldet helt ved siden af og påstår, at de ikke kan få hjælp, når nu vi betaler så meget i skat. Få dem dog ind i systemet og væk fra gaden.

Men er du ikke selv ligesom dem? Er det ikke det, som vi som kristne ustandseligt gør – tigger? Tigger og råber. Beder, selv om der er mad på bordet. Beder om at vi må få det. Tigger Gud om alt muligt. Og tigger om nåde. Kommer og knæler ved alterbordet. I alles påsyn.

Eller er det bare ceremonier. Er det bare noget, vi gør som en del af vores rigtige måde at være kristne på? Nej! Vi må gøre det som tiggere. Vi må på knæ og råbe sammen.

Lukas fortæller, hvad den blinde vidste om Jesus og sagde til ham: *Han hørte, at en skare kom forbi, og spurgte, hvad der var på færde. De fortalte ham: "Det er Jesus fra Nazaret, som kommer forbi." Da råbte han: "Jesus, Davids søn, forbarm dig over mig!"*

For ham var Jesus ikke kun Jesus fra Nazaret, sådan som folk sagde. Nej, han vidste det var Davids søn. Altså kongesønnen. Davids sønnen var navnet for Messias, Frelseren. *"Davids søn, forbarm dig over mig! Kyrie eleison!"* Han bad Jesus om det, jøder ellers kun beder Gud om. Red mig dog. Frels mig dog.

Heraf ser vi, at det er **troen**, som gør, at han råber og trodser alle dem, som tysser og dysser ned. Når andre kristne i misforstået iver vil dysse ned og ikke vil have problemer, eller hvis de mener, at kristne da ikke kan blive ved at have problemer med skam og skyld og lidelse, da skal du bare råbe endnu højere. En menighed skal ikke have succes med at skabe tavshed. For den består jo af tiggere fra alter til bagerste kirkebænk. Her er skyld. Vi bærer det med os. Vi bærer døden i os. Derfor skal det have plads. Også selv om alle skammer sig over, at det er sådan.

Og den egentlige hjælp får vi, når vi hører, hvad Jesus skulle i Jerusalem!

Han sagde til disciplene: *"alt det, som er skrevet ved profeterne om Menneskesønnen, skal opfyldes: Han skal overgives til hedningerne, og de skal håne ham, mishandle ham og spytte på ham; de skal piske ham og slå ham ihjel, og på den tredje dag skal han opstå."*

Han henviser til alt det, *er skrevet ved profeterne om Menneskesønnen.* Det skal vi læses i den kommende tid. Vi skal læse, hvad der er skrevet. Læse efter i Gamle Testamente. F.eks. beretningen om Abraham, som ofrede sin søn Isak, og fik han tilbage. En fortælling om Gud, der ofrer sin Søn for os. Og vi kan læse i Salmernes Bog, hvor der står meget om Jesu lidelse, død og opstandelse.

Vi kan også læse vor Herres lidelseshistorie. Den er sammenfattet bag i salmebogen. En gave til os, når vi holder aftenbøn i fastetiden frem til påske. Hvis vi alle boede tæt omkring kirken, kunne vi salmes en hverdagsaften til læsning, sang og bøn. Men det gør vi jo nok ikke. Men da kan vi gøre det hjemme! Sæt dig for at læse fra vor Herres lidelseshistorie i din andagt. En ugentlig aften. Det handler om at læse. Og det handler om at høre og fatte noget af det. Jesus forklarer, at *Menneskesønnen skal overgives til hedningerne, de skal håne ham, mishandle ham og spytte på ham; de skal piske ham og slå ham ihjel, og på den tredje dag skal han opstå.* Det hele er med. Han er udførlig. Det er, hvad vi skal gennemgå i tiden før påske. Høre det forklaret og uddybet, som disciplene fik det forklaret og uddybet. Ellers går vi forkert. Ellers bliver det måske slet ikke påske i år.

Evangelisten Lukas fortæller, at disciplene ikke fattede noget af det. *Men de fattede ikke noget af dette; det var skjulte ord for dem, og de forstod ikke det, som blev sagt.* Og det gør vi måske heller ikke.

Vi tænker måske også, hvad vi dog skal med denne beretning? Var det ikke bedre at der skete noget godt med os? At vi læste en bog om fremskridt hos de kristne? Om nye erobringer i menighedslivet og om sejre og vækst? Mere liv? Hvad kan vi bruge Jesu død til? - Svaret er stærkt og lige til:

Vi skal bruge Jesu lidelseshistorie til det, som den er beregnet til:

Til at borttage skammen – vores skam. Til at give os tro på Gud, at han har lagt skylden – vores skyld – på sin Søn. Og at døden – vores død – er overvundet af Jesus Kristus.

I Jesu lidelseshistorie bliver der fortalt, hvad der er vores og andre menneskers problem. Det egentlige problem. Og vi får hjælp til at bede om hjælp hos Jesus. For her får vi at se, hvilken slags frelser han er. En korsfæstet frelser. En lidende frelser. En frelser, som går i vores sted. Og det vil jo sige, at det var os, der skulle have lidt denne straf - og vel at mærke uden nogen opstandelse og evig salighed. Men nu led han den for os. Og han blev oprejst fra de døde, fordi han er Guds søn. Og sådan blev han frelser. Vores frelser.

Da er vi godt på vej til påskefest. Og når nøden melder sig – for det gør den – da ved vi, at Jesus kan hamle op med hvad som helst. Derfor skal der ikke tysses eller dysses, men bedes og råbes. Og læses og lyttes.

Så lad os drage op til påskefest sammen med Jesus Kristus. Amen.